

BIHARI SÁNDOR

Tamási Áron, Visegrád

*Az ujjával megkopogtatta este
az ablakot, hogy indulhatunk. S én
mentem, mint aki csak erre várt!
Beültünk az eszpresszó legbelső
bugyrába, a csöndbe. Mellettem ült,
emlékezetemben mégis az a
vászonkötésű könyv volt, melyet
diákkoromban láttam tőle először.
S ezt elmondtam neki. Hogy tudott
hallgatni! S beszélteni hogy tudott
a hallgatása. S én beszéltem, hiába
tudtam, hogy én vagyok kíváncsi órá.
Fölöttünk a Nagyvillám és körül
Visegrád, a szülőföldet idéző. És
szomszédunkban a hiányzó Mátyás király.
Az ő fejében leíratlan kész novella.*

*Áron bátyám együtt kelt a nappal.
Megborotválkozott és megmosakodott;
ünneplőbe tette testét és lelkét
a hófehér kéziratpapírlapjai és
a ragyogó íróeszközei valamint
az íróasztala és a délelőtt előtt.
Az én szemem szerint a hegyek és
a levegő párái is ezt tették.
Aztán leült, és szálkás betűivel
elindult a papíron a novella,
ahogy megteremtődött az agyában,
azonképp teremtődött a kéziratban
változatlan, mint az Isten dolga.
Betűi szálkáikkal hozzákötötték
magukat a levegőhöz akképp, ahogy
meséjük a földben gyökeredzett.*

Költöttem anyám halálát

*Vittek az örök között és bilincsben,
még ítélet nélkül a tárgyalóteremből,
a sűrű arcok közül a cellába vissza,
a körém szorított falak közé. Vittem
a szétszedett és elszéledt életemet.
Azután a vaságyon hanyatt zuhanva
a szemem emlékezni és gondolkozni kezdett,
szedte sorra a mögöttem maradt, a
sorsomba meredő arcokat, de hol az anyám?
Hol az anyám? Nem látom, mert nem
láttam az arcát. Hallottam a vádat, hallom,
mely a világból előbb-utóbb kitoloncol engem,
de nem láttam sehol az anyám drága arcát!
Tudtam, hogy meghal inkább, de nem hagy el.
Elindult bennem a félelem és szorongás,
kegyetlenül költeni kezdte anyám halálát.
Nem tudtam elnémitani, mert nem tudtam
nem félni és nem szorongni attól, ami
valahol talán megtörtént valóság. Azóta
viselem folyton, amit nem lehet elviselni.*

Feledy Gyula

*Kitiltva akkor az emberek közül,
ődöngtem a magányban, erdei utakon.
Azután elzárva az ég alól is.
Végül olyan egyedül, hogy csak vele,
s a műteremben velem volt a teremtett
világ, Európa magyarul, és ózon volt
a teremtés lélegzete, a bányamélyből
kicsi jelzés. Aztán Babits Mihály
verse rézkarcot virágozott. Ment már az út
előttem, és én is mentem az úton,
de aki szemben jött velem, elfordult
mellőlem. Hát megint vele, amíg magammal.
Mentiünk a Népkert fáin sorfala előtt,
és azt éreztem, hogy amíg élek,
az életem fölött függnek képei.*

